

Skarga wniesiona w dniu 11 kwietnia 2014 r. – Komisja Europejska przeciwko Republice Greckiej**(Sprawa C-180/14)**

(2014/C 184/23)

Język postępowania: grecki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: M. Patakia i M. van Beek)

Strona pozwana: Republika Grecka

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie, że nie przewidując lub nie stosując maksymalnego tygodniowego wymiaru czasu pracy nieprzekraczającego 48 godzin i nie zapewniając minimalnych okresów dobowego i tygodniowego odpoczynku ani wyrównawczego okresu odpoczynku następującego natychmiast po czasie pracy, który podlega wyrównaniu, Republika Grecka uchybiła zobowiązaniom, które ciążyą na niej na podstawie art. 3, 5 i 6 dyrektywy 2003/88/WE⁽¹⁾;
- obciążenie Republiki Greckiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

1. Dyrektywa 2003/88 ustala wspólne minimalne normy w zakresie organizacji czasu pracy w celu ochrony zdrowia i bezpieczeństwa pracowników, przewidując maksymalny limit przeciętnego tygodniowego wymiaru czasu pracy (art. 6) oraz minimalne okresy dobowego i tygodniowego odpoczynku (art. 3, 5 i 6 tej dyrektywy).
2. Grecja przetransponowała dyrektywę do prawa krajowego także w odniesieniu do lekarzy zatrudnionych w publicznej służbie zdrowia dekretem prezydenta republiki nr 88/1999. Jeśli chodzi o kształcących się lekarzy, Grecja przetransponowała następnie wspomnianą dyrektywę dekretem prezydenta republiki nr 76/2005.
3. Niemniej w późniejszym czasie Grecja wydała szereg środków ustawodawczych, które zawiesiły stosowanie przepisów transponujących w stosunku do lekarzy zatrudnionych i lekarzy kształcących się w publicznej służbie zdrowia.
4. Ponadto ze skarg złożonych do Komisji przez dziesięć różnych stowarzyszeń lekarzy greckich wynika, że na podstawie uregulowań krajowych, ale także w praktyce pracownicy ci byli zobowiązani pracować przeciętnie od 60 do 72 godzin tygodniowo (lekarze zatrudnieni) oraz od 71 do 93 godzin (lekarze kształcący się). Ponadto byli oni systematycznie zobowiązani pracować nieprzerwanie aż do 32 godzin w miejscu pracy.
5. Następnie zawarty został układ zbiorowy pracy i uchwalone zostały ustawy nr 37542009 i nr 3868/2010, które przejmują przepisy wspomnianego układu zbiorowego. Ustawa krajowa nadal nie określała faktycznego limitu maksymalnego wymiaru czasu pracy, podczas którego wspomniani pracownicy mogą zostać zobowiązani do świadczenia pracy, gdyż poza zwykłą służbą przewiduje ona, iż „lekarze szpitalni w krajowym systemie służby zdrowia i lekarze uniwersyteccy oraz lekarze kształcący się w zakresie specjalizacji pełnią dyżury niezbędne do prawidłowego funkcjonowania szpitali i ośrodków zdrowia”.
6. Co więcej, aby owe przepisy znajdowały zastosowanie także w praktyce, nie zapewniono minimalnych okresów dobowego i tygodniowego odpoczynku, ponieważ z jednej strony wszelkie rodzaje dyżurów nie są uznawane za czas pracy, a z drugiej strony nie ustalono wyrównawczych okresów odpoczynku przysługujących natychmiast po dodatkowym czasie pracy podlegającym wyrównaniu.
7. Ustawowa regulacja i praktyka, o których mowa powyżej, odbiegają znacznie od minimalnych wymogów ustalonych w dyrektywie i stanowią naruszenie art. 3, 5 i 6 dyrektywy 2003/88.

⁽¹⁾ Dyrektywa 2003/88/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 4 listopada 2003 r. dotycząca niektórych aspektów organizacji czasu pracy (Dz.U. L 299, s. 9–19).